

Драгомиръ.

Чувашъ ли? Само тогава се надъвай за успѣхъ, само тогава вѣрвай, че ще спечелишъ любовта на народа и ще се удържишъ на българскиятъ престолъ, когато всичко се струпа на Петра, а ти се евишъ като заштитникъ на злочестниятъ Асѣня, Мария пъкъ те провъзгласи явно и тържественно за свой мъжъ и наследникъ на татка ѝ.

Исакъ (дига ръка).

А, а! май — на лошево се възвива.

Иванку (умислено клати глава).

Колко е лошево!

Драгомиръ.

Лосево не лосево, — така трѣба да стане. А пъкъ, ако не стане така, тогава, колкото и да успѣеме, не чакай друго ништо, освѣнъ смѣкване отъ престолътъ, междуособие, опропастяване на царството, — това трѣба да чакаме.

Исакъ.

О-хо-хо! пакъ му стигало умътъ...

Иванку.

Мъчно!

Драгомиръ.

Нѣма ништо мъчно. Имаме още доста време. Никоѣ не знае ништо, всичко е приготвено хубаво, ти имашъ вече въ рѣцъ царскиятъ палатъ, — полекичка, тихичката да се свърши работата, тая нощъ ли, презъ другата нощъ ли, но така, шгото и Иванку, и Драгомиръ, и тозъ, и онзи — да си останѣтъ чисти, любители на Асѣня и спасители на царството и престолътъ. Разбирашъ ли? Така и Мария, и народътъ, ако штешъ и — потомството, ште ни благославя.

Исакъ.

Мишкитъ много кроятъ, но да видиме котката какво ште рече... (готви се да влѣзе).